

strative, selv med en vis nærmere bestemt og begrænset Adgang til Besværing til Domstolene. Flertallet mener, at disse Forretninger bør betragtes og behandles som judicielle, fordi de gaa ud paa at skifte Ret og Skel mellem de private Borgere indbyrdes, ganske som Domssagerne. De maa derfor anses for at være en Del og en vigtig Del af Retsplejen, og der kan efter Flertallets Mening ingen Tvivl være om, at Grundloven har indbefattet dem under „Retsplejen“ i Modsætning til „Forvaltningen“, f. Eks. i §§ 70 og 71. At Spørgsmaal, der alene gaa ud paa, hvorledes den ene Borgers private Rettigheder skal gøres gældende over for den anden, skulde afgøres ad administrativ Vej, har sikkert aldrig været Grundlovens Tanke, og dette gælder i høj Grad om Eksekution og den i nær Forbindelse hermed staaende Tvangsauktion saavel som ogsaa om Skifte, thi selv om der fra Skiftebehandlingen undersøres en Del Retstvistigheder, der henvises til Afgørelse i Form af Domssager, bliver der dog Spørgsmaal nok tilbage i Skiftematerien, som aabenbart ikke egne sig til administrativ Afgørelse, saasom Spørgsmaal om overhovedet Boet bør tages under offentlig Skiftebehandling, om hvad der kan eller skal inddrages under Registreringen, og fremfor alt et saadant Spørgsmaal som, om en Mand kan bringes under Konkurs mod sin Villie, et af de stærkeste Indgreb i en Mands hele private Retsstilling, som det er saa meget besynderligere at henvise til administrativ Afgørelse, som Lovforslaget, vistnok med Bifald fra alle Sider, har henlagt Spørgsmaalet om Umyndiggørelse til Domstolene. Naar Grundloven gennem dens Bestemmelser om Retsplejen og Domstolene har villet sikre Borgere mod Indgreb fra Administrationens Side og skaffe dem Betyggelse for, at deres privatretlige Anliggender alene afgøres efter Lovene — og dette maa vel erkendes at have været Grundlovens Tanke — saa gælder dette lige saavel de heromhandlede Anliggender som Domssagerne. Der kan lige saavel tænkes Indgreb i Borgernes Retsforhold fra Administrationens

Side ved Udførelsen af Foged-, Skifte- og Auktionsforretninger som i civile Domssager. Den Beskyttelse, som Grundloven vil yde mod dette sidste, vilde kun være ufuldstændig, hvis den ikke ogsaa udstrakte sig til de første. Naar Mindretallet søger at undgaa Indvendinger af denne Natur ved at aabne Adgang til Besværing til Domstolene i alle Tilfælde, hvor nogen er misfornøjet med Sysselmandens Afgørelse, uden Hensyn til, om det er formelle eller reelle Spørgsmaal, er dette visselig en væsentlig Forbedring i Lovforslaget, men det forekommer Flertallet, at der heri egentlig ligger en Indrømmelse af, at de heromhandlede Anliggender i Virkeligheden ere judicielle, og det synes os, at naar man først kommer dertil, vil det være baade følgerigtigst og i praktisk Henseende simplest og lettest at gøre Skridtet helt ud og i alle Henseender behandle dem som Retsafgørelser. Dette vil bl. a. anbefale sig derved, at Kæreformen, som efter Mindretallets Forslag skal anvendes, i mange Tilfælde ikke vil være fyldestgørende, fordi der til Spørgsmaalets Belysning kan behøves en Bevisførelse ved Vidner o. desl., som denne Form udelukker, og dette gælder ikke alene, hvor Besværingen angaar selve den Ret eller Fordring, om hvis Fyldestgørelse der er Spørgsmaal, og hvad der altsaa kan henvises til Søgmaal i første Instans, men ogsaa i Tilfælde, hvor Spørgsmaalet kun angaar Maaden, hvorpaa Forretningen skal udføres. Der findes neppe heller nogen nyere Procesordning, baseret paa Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen, hvor Spørgsmaal vedrørende heromhandlede Anliggender lægges i Hænderne paa Administrationen. Vel ere de ofte, i alt Fald delvis, henlagte til underordnede Embeds- eller Bestillingsmænd, der ikke selv kunne afsige Kendelser, noget, vi kende med Hensyn til Fogedassistenterne i København, men disse ere dog at betragte som staaende under Retterne og ikke under Øvrighederne. Flertallet finder derfor — ligesom Kommissionsforslaget —, at det vil være bedst stemmende med Retsplejens Natur og Hensigt at blive ved det gamle,